

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 4C/24/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6614201387
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mikuláš Géczi
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2018:6614201387.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudcom JUDr. Mikulášom Géczim v spore žalobcu E.. O.. S. U., H., F.. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XX, XXX XX S., štátneho občana SR, zastúpeného JUDr. Erikou Mochnackou, advokátkou, so sídlom advokátskej kancelárie T. G. Masaryka 14/A, 984 01 Lučenec, proti žalovanému Slovenskej republike - Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, o zaplatenie 427,26 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 406,07 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 406,07 eur od 21.08.2013 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi súd priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 427,26 eur s príslušenstvom. Súd rozsudkom č. k. 4C/24/2014-77 zo dňa 19.11.2015 podanej žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 406,07 eur spolu s úrokom z omeškania v sume 5,5 % ročne zo sumy 406,07 eur od 21. 08. 2013 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj k plnej náhrade trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 427,26 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Lučenci (ďalej len OR PZ), ČVS: Z. zo dňa 30.12.2011 bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie, ako aj vznesené obvinenie za prečin porušenia povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal dňa 10.01.2012 žalobca sťažnosť, ktorú písomne odôvodnil. Táto sťažnosť bola uznesením Okresnej prokuratúry Lučenec č. k. XPv/XXX/XX zo dňa 23.01.2012 zamietnutá ako nedôvodná. Následne uznesením Okresnej prokuratúry Lučenec sp. zn. XPv XXX/XX/XXXX zo dňa 09.05.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 25.05.2012, bolo trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je ani dôvod na postúpenie veci. V súlade s § 33 ods. 1 Trestného poriadku žalobca ako obvinený využil svoje právo a zvolil si vo vyššie uvedenom konaní obhajcu. V súvislosti s obhajobou uhradil zvolenému obhajcovi na tarifnej odmene advokáta čiastku 427,26 eur.

3. Návrhom na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 z. z.“) si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody voči Ministerstvu vnútra SR. Žalobca si nárok na náhradu škody uplatnil v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Podľa názoru žalobcu, uznesenie o zastavení trestného stíhania nemá odlišný význam ako zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Uznesením Okresnej prokuratúry Lučenec bolo trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je ani dôvod na postúpenie veci. Podľa žalobcu, uznesenie prokuratúry o zastavení trestného stíhania má rovnaký dôsledok ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Za takto spôsobenú škodu zodpovedá štát, ktorý sa svojej zodpovednosti nemôže zbaviť.

4. Dňa 14.02.2013 podal žalobca návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím štátneho orgánu podľa § 6 a § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. na Ministerstvo vnútra SR (žalovaný). Žalovaný dňa 09.01.2014 v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody žiadosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol z dôvodu, že podľa neho nemožno paušálne považovať za nezákonné každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok obvineného, ale v každej trestnej veci je potrebné s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu pozorne zvážiť aj priebeh trestného konania z hľadiska vývoja dôkaznej situácie, ako aj základných zásad trestného konania. S uvedeným právnym názorom žalovaného sa žalobca nestotožnil. Základnou podmienkou pre uplatnenie nároku v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je vznik škody, ktorá v tomto prípade podľa žalobcu predstavuje majetkovú ujmu spočívajúcu vo vynaložených nákladoch na obhajobu, nakoľko v súvislosti s trestným konaním vedeným proti žalobcovi si tento zvolil obhajcu. Táto škoda predstavuje odmenu advokáta vo výške 427,26 Eur za obhajobu v trestnom konaní, ktoré sa skončilo uznesením o zastavení trestného stíhania. S poukazom na § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. si žalobca uplatnil proti žalovanému aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z dlžnej sumy, a to počnúc od 21.08.2013 do zaplatenia. Nárok odôvodnil tým, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola žalovanému doručená dňa 20.02.2013, ktorý ju prerokoval dňa 09.01.2014, t. j. po uplynutí 6-mesačnej lehoty uvedenej v § 16 ods. 4 zákon č. 514/2003 Z. z. Šesťmesačná lehota na predbežné prerokovanie žalovanému uplynula dňa 20.08.2013.

5. Žalovaný s podanou žalobou žalobcu nesúhlasil. V odpore proti platobnému rozkazu poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 248/2012-13 zo dňa 07.11.2012, v ktorom Ústavný súd SR vyhodnotil názor Krajského súdu v Bratislave ako plne akceptovateľný a korektný, podľa ktorého napriek existencii ustálenej judikatúry, je potrebné posudzovať zákonnosť či nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia vždy s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. Na základe uvedeného žalovaný poznamenal, že uznesenie o vznesení obvinenia nie je rozhodnutím o tom, či trestný čin bol spáchaný určitou osobou, ale vyjadruje len vyšší stupeň pravdepodobnosti, že určitá osoba je páchatelom skutku, ktorý sa považuje za trestný čin. Preto mal za to, že v tejto veci okolnosti konkrétneho prípadu odôvodňujú postup, na základe ktorého by sa na uznesenie o vznesení obvinenia nenazeralo ako na nezákonné, aj keď bolo trestné stíhanie zastavené, ale na základe ktorého by bolo na uznesenie o vznesení obvinenia nazerané ako na zákonné a správne. Preto je žalovaný toho názoru, že v predmetom konaní nie je splnený prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to nezákonné rozhodnutie. Žalovaný zároveň poukázal na skutočnosť, že v konaní nie je preukázané ani reálne uskutočnenie úkonov v trestnom konaní zo strany obhajcu, ktoré tento žalobcovi v trestnom konaní fakturoval (viď vyúčtovanie odmeny advokáta zo dňa 28.05.2012), a ani reálna účasť obhajcu žalobcu na nich. Na základe uvedeného žalovaný žiadal, aby súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

6. Dňa 01.04.2015 žalobca doručil súdu vyjadrenie k odporu, v ktorom okrem iného vzal žalobu v časti sumy 21,19 eur spolu s prísl. späť a žiadal konanie v tejto časti zastaviť. Vo zvyšku sumy 406,07 eur s prísl. naďalej trval na podanej žalobe. Na základe uvedených skutočností súd uznesením č. k. 4C/24/2014-51 zo dňa 03.11.2015 konanie v časti prevyšujúcej sumu 406,07 eur zastavil.

7. Na základe predložených listinných dôkazov súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca bol uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Lučenci ČVS: Z. trestne stíhaný ako obvinený, a to pre trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Proti tomto rozhodnutiu žalobca podal dňa 10.01.2012 sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresne

prokuratúry Lučenec č. k. X Pv XXX/XX-X zo dňa 23.01.2012 zamietnutá. Následne uznesením Okresnej prokuratúry Lučenec sp. zn. X H. zo dňa 09.05.2012 bolo trestné stíhanie obvineného (žalobcu) podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené z dôvodu, že skutok, z ktorého spáchania bol žalobca obvinený, nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V trestnom konaní si žalobca zvolil obhajcu a zaplatil mu na trovách právneho zastúpenia sumu 427,26 eur. Nárok, ktorý si proti žalovanému nárokuje v predmetnom súdnom konaní teda zodpovedá hodnote uhradených trov právneho zastúpenia a po právnej stránke ide o majetkovú ujmu (škodu) žalobcu v súvislosti s nezákonným rozhodnutím vydaným v trestnom konaní v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 z. z. Dňa 14.02.2013 žalobca podal Ministerstvu vnútra SR (žalovaný) návrh o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorý žalovaný prerokoval a v odpovedi zo dňa 09.01.2014 oznámil žalobcovi, že jeho návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je nedôvodný, a preto mu nemožno vyhovieť.

8. Vykonaným dokazovaním a v súlade s citovanými ustanoveniami zákona č. 514/2003 z. z. súd dospel k záveru, že žalobca v súdnom konaní preukázal splnenie zákonných podmienok objektívnej zodpovednosti žalovaného (štátu) za škodu, t. j. kumulatívne splnenie troch podmienok 1/ existencia nezákonného rozhodnutia (uznesenie vyšetrovateľa OR PZ Lučenec o vznesení obvinenia, ČVS: Z. zo dňa 30.12.2011), 2/ vznik škody (vynaložené trovy obhajoby v trestnom konaní), 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nutnosť úhrady trov obhajoby a hotových výdavkov právneho zástupcu v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu). Pre uplatnenie nároku na náhradu škody v predmetnej veci bola naplnená aj požiadavka zákona vyjadrená v ustanovení § 6 ods. 1 zákona, t. j. zrušenie alebo zmena nezákonného rozhodnutia. Súd má za to, že rovnaký dôsledok ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má aj zastavenie trestného stíhania obvineného z dôvodu, že skutok, ktorého sa mal dopustiť, nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Podľa uznesenia Okresnej prokuratúry Lučenec sp. zn. X Pv XXX/XX/XXXX zo dňa 09.05.2012 trestné stíhanie žalovaného bolo zastavené z dôvodu, že počas vyšetrovania nebolo zistené žiadne porušenie povinnosti u obvineného (žalobcu), nakoľko tento ako predseda spoločnosti nemal uloženú povinnosť spravovať zverený majetok, pričom táto povinnosť mu nevyplýva ani zo zákona ani zo zmluvy o založení spoločnosti ani z inej právnej normy. Z uvedeného dôvodu prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec konštatoval, že nedošlo k naplneniu zákonných znakov prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona. Súd zároveň poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/677/2013-124 zo dňa 17.09.2014, ktorý vyslovil názor, že rozhodujúcim kritériom pre ustálenie objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je len výsledok trestného konania a nie spôsob, ktorým orgány činné v trestnom konaní pôvodne vyhodnotili podozrenie zo spáchania trestného činu, ani či sa ich podozrenie v končenom dôsledku potvrdilo. Súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že je daný základ nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci vydaným v trestnom konaní.

9. V zmysle § 15 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je potrebné pred podaním návrhu na súd o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím jeho predbežné prerokovanie na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11 zákona (v tomto prípade Ministerstvo vnútra SR). Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený v súlade § 16 odsek 4 zákona č. 514/2003 Z.z. domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Avšak pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný.

10. Žalovaný podľa predložených listinných dôkazov návrhom zo dňa 14.02.2013 (č. I. 13 spisu) požiadal o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody a uplatnil si náhradu škody spočívajúcej v zaplatení odmeny advokátovi vo výške 427,26 eur za obhajobu v trestnom konaní, ktoré sa začalo na základe uznesenia o vznesení obvinenia a následne bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené, nakoľko sa zistilo, že skutok, ktorého sa žalobca dopustil, nie je trestným činom a nebol daný ani dôvod na postúpenie veci. Ministerstvo vnútra SR v odpovedi zo dňa 09.01.2014 (č. I. 14 spisu) žalobcovi oznámilo, že jeho žiadosti o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nie je možné vyhovieť. Žalobca následne v súlade § 16 odsek 4 zákona č. 514/2003 Z.z. podal žalobu o náhradu škody, ktorou sa domáha uspokojenia nároku na súde v časti zaplatenej odmeny advokátovi v trestnom konaní vo výške 427,26 Eur. Podaním zo dňa 31.03.2015 vzal žalobu v časti o zaplatenie 21,19 Eur späť, t. j. ďalej si uplatňoval len nárok na náhradu škody v sume 406,07 Eur s prísl.

11. Žalobcom uplatňované trovy konania spočívajú v zaplatení odmeny jeho advokáta za jednotlivé úkony právnej služby v trestnom konaní. Žalobca zaplatil Mgr. Jozefovi Mochnackému, advokátovi sumu 427,26 Eur za obhajobu trestnej veci vedenej na OR PZ Lučenec č. ČVS: Z. pričom pri výpočte odmenu z jeden úkon právnej služby bol určený v zmysle § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 63,58 eur.

12. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu trov tohto konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia v sume 5 x po 63,58 eur (28.02.2012 prevzatie a príprava obhajoby + konzultácia s klientom, 12.03.2012 výsluch svedka D., 12.03.2012 podanie návrhu na zastavenie trestného stíhania, 19.04.2012 výsluch sv. O., 24.04.2012 oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania) a 1 x po 42,37 eur (07.03.2012 konzultácia s klientom) spolu s 6 x režijným paušálom za rok 2012 v sume 7,63 eur. Podľa § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. účinnej ku dňu výpočtu odmeny advokáta (ďalej len „vyhláška“) je pri obhajobe v trestnom konaní základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, jedna dvanásťtina výpočtového základu. V zmysle § 1 ods. 3 vyhlášky výpočtovým základom na rok 2012 bola suma 763 eur, z toho 1/12 číni 63,58 eur. Z uvedeného vyplýva, že advokátom vyčíslená tarifná odmena za jeden úkon právnej služby je správna. Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky, odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby:

a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom,

b) písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej,

c) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo za konanie pred súdom alebo iným orgánom, pri konaní o dohode o vine a treste, pri konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín, ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny,

Podľa § 14 ods. 2 písm. a) vyhlášky, odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu. Podľa vyúčtovania odmeny advokáta (č. l. 10 spisu), sa dňa 07.03.2012 sa uskutočnilo jednanie a porada s klientom, preto mu v zmysle citovaného ustanovenia § 14 ods. 2 písm. a) vyhlášky prislúcha za uvedený úkon odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny, t. j. 42,37 eur. Ďalšie úkony, ktoré si advokát vyúčtoval, bol výsluch svedka Jaroslava Sihelského dňa 12.03.2012, podanie návrhu na zastavenie trestného stíhania zo dňa 12.03.2012, výsluch svedka Ing. Kalafusa dňa 19.04.2012 a oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania zo dňa 24.04.2012. Súd si na preskúmanie skutočného vykonania úkonov uvedených vo vyúčtovaní advokáta zo dňa 28.05.2012 vyžiadal spis OR PZ v Lučenci ČVS: Z., ktorého preštudovaním zistil, že advokát Mgr. Mochnacký sa dňa 12.03.2012 osobne zúčastnil na výsluchu Jaroslava Sihelského, o čom svedčí zápisnica o výsluchu svedka (č. l. 22-23 vyšetrovacieho spisu), rovnako sa osobne zúčastnil aj výsluchu svedka Ing. Kalafusa dňa 20.04.2012, o čom svedčí zápisnica o výsluchu svedka - poškodeného (č. l. 18-19 vyšetrovacieho spisu). Podľa záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo dňa 24.04.2012 (č. l. 123-124 vyšetrovacieho spisu) bol pri preštudovaní tohto spisu Mgr. Mochnacký prítomný. Za uvedené úkony právne služby advokátovi prináleží odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 63,58 eur podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky. Ďalej preštudovaním vyšetrovacieho spisu súd zistil, že dňa 13.03.2012 podal právny zástupca obvineného návrh na zastavenie trestného stíhania, ktorý bol vypracovaný dňa 12.03.2012 (č. l. 121-122 vyšetrovacieho spisu), pričom za tento úkon patrí advokátovi odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 63,58 eur podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky. Na základe uvedených skutočností súd priznal žalobcovi náhradu škody spočívajúcej v náhrade trov právneho zastúpenia v trestnom konaní nasledovne:

-28.02.2012 prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientom	63,58 eur
-07.03.2012 jednanie a porada s klientom	42,39 eur
-12.03.2012 výsluch svedka Jaroslava Sihelského	63,58 eur
-20.04.2012 výsluch svedka - poškodeného Ing. Kalafusa	63,58 eur
-12.03.2012 podanie návrhu na zastavenie trestného stíhania	63,58 eur
-24.04.2012 oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania	63,58 eur
- 6 x režijný paušál za rok 2012 (7,63 Eur)	45,78 eur
Spolu odmena	406,07 eur

13. Na základe uvedeného súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu škody vo výške 406,70 eur. Z korešpondencie účastníkov konania z obdobia pred podaním žaloby na súd vyplýva, že

žalovaný vedel o nárokoch uplatňovaných žalobcom, o výške, ako aj o dôvodoch jeho nároku, preto je žalobca oprávnený požadovať od žalovaného zaplataenie úroku z omeškania z dlžnej sumy odo dňa nasledujúceho uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku. Návrh žalobcu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 14.02.2013 bol žalovanému doručený dňa 20.02.2013 (č. I. 13 a 14 spisu). Šesťmesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku žalovanému uplynula dňa 20.08.2013. Preto okrem nároku na zaplataenie sumy 406,07 eur súd priznal žalobcovi aj právo na zaplataenie úroku z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 406,07 Eur od 21.08.2013 do zaplataenia.

14. Proti rozsudku žalovaný podal odvolanie z dôvodu, že žalovanému bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V podstate poukázal na nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolateľ poukázal, že právne závery súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzí po skutkovej stránke predmet konania a následne podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako interpretoval aplikované ustanovenia, a prečo pod ne podriadil zistený skutkový stav. V rozhodnutí súdu musí byť jasne a zrozumiteľne vysvetlený myšlienkový postup súdu vo všetkých otázkach, ktoré sú pre posúdenie veci významné. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nemá uvedené náležitosti. Žalovaný ho považuje za nepreskúmateľný. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je vždy potrebné hodnotiť ako možnosti účastníka (strany sporu) pred súdom a zároveň ako dôvod zrušenia rozhodnutia. Žalovaný dôvodil, že ak štát nemôže realizovať svoje procesné práva a povinnosti prostredníctvom toho subjektu, ktorý je na to oprávnený osobitnými predpismi (zákon č. 514/2003 Z. z.), dochádza tým zo strany súdu k znemožňovaniu realizácie jeho procesných práv. štát sa nemôže pred súdom účinne brániť, nakoľko pred súdom za neho koná orgán, ktorý na to nie je príslušný a do ktorého pôsobnosti problematika tvoriaca predmet sporu nespadá. Žalovaný zastal stanovisko, že orgánom konajúcim v mene štátu v predmetnej veci má byť Generálna prokuratúra SR a nie Ministerstvo vnútra SR. Ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 Z. z. bolo zmenené zákonom č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z. S účinnosťou od 01. 01. 2013. Došlo k špecifikácii podmienok zodpovednosti orgánu konajúceho v mene štátu podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. novela nemá prechodné ustanovenia, a keďže ust. § 4 má procesný charakter má sa na daný prípad aplikovať znenie zákona č. 514/2003 Z. z. účinné od 01. 01. 2013. Vzhľadom na to žalovaný zaslal názor, že od 01. 01. 2013 za štát má konať Generálna prokuratúra SR. Vzhľadom na ust. § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. je zrejmé, že príslušnosť Ministerstva vnútra SR konať za štát nie je daná. Na uvedenej skutočnosti nič nemení ani ten fakt, že žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bolo predbežne prerokované Ministerstvo vnútra SR. V tom čase ešte súdna judikatúra nedávala odpoveď na to, akým spôsobom sa má riešiť otázka oprávneného konať za štát v takýchto prípadoch. Bolo preto podľa žalovaného povinnosťou súdu ustáliť, ktorý orgán je oprávnený v mene štátu konať, a to bez ohľadu na to, ktorý orgán bol v žalobe ako zástupca štátu označený. Okresný súd tým, že v rozpore s ust. zákona č. 514/2003 Z. z. ustálil, že v tomto konaní je Ministerstvo vnútra SR orgánom oprávneným konať v mene štátu, v podstate odňal štátu, ako účastníkovi konania (strane sporu) možnosť konať pred súdom podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP. Odvolateľ ďalej vytkol súdu, že sa nesprávne vysporiadal aj s existenciou základných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu. Žalovaný v konaní opakovane uvádzal, že nemožno považovať za nezákonné každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok, ale je potrebné prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu. Uvedené je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR I.ÚS 548/2012-13 zo dňa 07. 11. 2012, v ktorom ústavný súd vyhodnotil názor Krajského súdu v Bratislave ako plne akceptovateľný a korektný, keď tento konštatoval, že napriek existencii ustálenej judikatúry je potrebné posudzovať zákonnosť či nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia vždy aj s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. Žalovaný poukázal na svoje tvrdenia uvádzané v konaní a zdôraznil ich. Odvolateľ navrhol preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

15. K podanému odvolaniu sa žalobca vyjadril, pričom súhlasil s tvrdením žalovaného, že nie je rozhodujúce, že nárok predbežne prerokoval a nezakladá jeho pasívnu legitímáciu. V čase podania návrhu na predbežné prerokovanie súdna judikatúra ešte nedávala odpoveď na to, akým spôsobom sa má riešiť otázka orgánu oprávneného konať za štát. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutie KS Žilina z 21. 01. 2013, z ktorého vyplýva, že ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na

orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa ods. 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť vec príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku ostávajú zachované. Pasívne legitimovaným vo veci je štát. Jednotlivé ústredné orgány štátnej správy sa a priori zbavujú zodpovednosti. Ak by však trestné stíhanie nebolo začaté, nemohlo byť ani proti žalobcovi ako obvinenému vedené. Súd prvej inštancie poukázal na rozsudok KS v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/677/2013-124 zo dňa 17. 09. 2014, podľa ktorého, rozhodujúcim kritériom pre ustálenie objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je len výsledok trestného konania a nie spôsob, ktorým orgán činný v trestnom konaní pôvodne vyhodnotil podozrenie zo spáchania trestného činu. Pokiaľ trestné konanie bolo zastavené, pretože bolo preukázané, že skutok, pre ktorý bol navrhovateľ trestne stíhaný sa nestal, treba vychádzať z toho, že toto trestné stíhanie nemalo začať. Žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a uplatniť si trovy odvolacieho konania.

16. Odvolací súd uznesením č. k. 13Co/224/2016-131 zo dňa 18.10.2016 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia uviedol, že jedným z aspektov na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom ochrany (IV.ÚS 115/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I.ÚS 46/05, I.ÚS 353/06, II.ÚS 220/08, III.ÚS 12/07, IV.ÚS 163/08). V rozhodnutí procesný súd opomenul zdôvodniť, prečo neakceptoval argument žalovaného o tom, že nie je tým subjektom, ktorý má v konaní zastupovať štát. Súd prvej inštancie tiež nevyhodnotil, prečo v danom prípade nepovažoval za dôvodné zaoberať sa argumentáciou žalovaného, ktorý poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR I.ÚS 548/2012 zo dňa 07. 11. 2012, podľa ktorého aj napriek existencii ustálenej judikatúry je potrebné posudzovať zákonnosť či nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia vždy aj s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. Za situácie, keď účastník výslovne žiada pri rozhodovaní vyhodnotiť jeho tvrdenie, že nie je právnickou osobou, ktorá v danom prípade má zastupovať štát a bližšie sa zaoberať otázkou, či naozaj je zodpovednosť štátu v spornom prípade daná, nepostačuje argumentačne obísť situáciu všeobecnými poukazmi, resp. odkazom na zákonné ustanovenie a jeho citáciu. Je preto potrebné, aby v priebehu ďalšieho konania vytykané procesné pochybenie súd prvej inštancie odstránil, a tak vo veci znova rozhodol. Ide o náležité zdôvodnenie, či základ nároku je v danom prípade napriek tvrdenia žalovaného daný a tiež zaujatie jednoznačného stanoviska o tom, ktorý subjekt za štát má konať, resp. koná.

17. Súd vytyčil termín pojednávania na 29.11.2018, žalobca bol na pojednávaní prítomný, doručenie predvolania mal vykázané dňa 26.10.2018. Žalovaný bol tiež na pojednávaní prítomný, doručenie predvolania mal vykázané dňa 29.10.2018.

18. Súd vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa s obsahom vyšetrovacieho spisu č. ČVS: Z., prečítaním žaloby zo dňa 04.02.2014, plnej moci zo dňa 28.01.2014, uznesenia ORPZ Lučenec ČVS: Z. zo dňa 30.12.2011, uznesenia Okresnej prokuratúry Lučenec č.k. XPv XXX/XX-X zo dňa 23.01.2012, uznesenia Okresnej prokuratúry Lučenec sp.zn. XPv XXX/XX/XXXX zo dňa 09.05.2012, plnej moci zo dňa 28.02.2012, vyúčtovania odmeny advokáta Mgr. Jozefa Mochnackého zo dňa 28.05.2012, návrhu na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody zo dňa 14.02.2013, odpovede žalovaného zo dňa 09.01.2014, spresnenia žaloby zo dňa 17.02.2014, platobného rozkazu č.k. 4C/24/2014-25 zo dňa 27.02.2015, odporu žalovaného zo dňa 16.03.2015, vyjadrenie žalobcu zo dňa 01.04.2015 k odporu žalovaného, vyjadrenia žalovaného zo dňa 03.11.2015 a zo dňa 06.11.2015, uznesenia č.k. 4C/24/2014-51 zo dňa 03.11.2015, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/677/2013-124 zo dňa 17.09.2014, rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 12C/46/2011-99 zo dňa 21.08.2013, rozsudku č.k. 4C/24/2014-77 zo dňa 19.11.2015, odvolania žalovaného zo dňa 25.02.2016, vyjadrenia žalobcu zo dňa 06.04.2016 k odvolaniu žalovaného, uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13Co/224/2016-131 zo dňa 18.10.2016.

19. Na základe vykonaného dokazovania s poukazom na vytykané pochybenia súdu prvej inštancie v rozsudku súd konštatuje, že k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia došlo dňa 30.12.2011, t. j. za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z , a teda na daný prípad je potrebné aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

20. V otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v konaní dospel súd k záveru, že v danom spore je namieste, aby ako orgán vystupujúci v mene Slovenskej republiky konalo Ministerstvo vnútra SR. V tomto smere súd poukazuje na nedokonalosť zákona č. 514/2003 Z.z. spočívajúcu v tom, že pokiaľ ide o trestné konanie, zákon účinný v čase vydania nezákonného rozhodnutia, tu dával povinnosť vystupovať v mene SR až trom ústredným orgánom štátnej správy, a to Ministerstvu spravodlivosti SR, Ministerstvu vnútra SR (ďalej len "MV SR") aj Generálnej prokuratúre SR (ďalej len "GP SR"). Možno teda povedať, že vo všeobecnosti pri náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v trestnom konaní štát zastupuje Ministerstvo spravodlivosti SR. Uvedené však platí iba pokiaľ, pokiaľ tento zákon (514/2003 Z.z.) neustanovuje inak (viď §4 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona). Tento zákon (účinný v čase vydania nezákonného rozhodnutia) však v ustanovení § 4 ods. 1 písm. b) uvádzal, že ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru je príslušné Ministerstvo vnútra SR. V danej veci žalobca za nezákonné rozhodnutie (a teda rozhodnutie, od ktorého si uplatňuje žalovaný nárok) označil práve rozhodnutie vyšetrovateľa ČVS:Z. zo dňa 30.12.2011. Je teda zrejmé, že škodu žalobcovi spôsobil práve vyšetrovateľ citovaným rozhodnutím, ktoré sa neskôr ukázalo ako nezákonné rozhodnutie.

21. Návrh na predbežné prerokovanie nároku predložil žalobca Ministerstvu vnútra SR dňa 14.02.2013, t. j. po účinnosti novely č. 412/2012 Z. z. účinné od 01.01.2013, ktorá v § 4 ods. 1 písm. b) určovala príslušnosť Ministerstva vnútra SR v prípade ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, 3) a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo
2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

22. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) bola daná príslušnosť Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (zákon o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

23. Zároveň § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013 ako orgán príslušný konať v mene štátu označil aj orgán príslušný podľa písmena a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci.

24. Podľa súdu pre zachovanie princípu právnej istoty treba ustáliť, že nezákonné rozhodnutie bolo vydané pred predmetnou novelou účinnou od 1.1.2013 s tým, že pokiaľ ide o trestné konanie, zákon pred aj po účinnosti novely č. 412/2012 Z. z. poveril konaním v mene SR až tri ústredným orgánom štátnej správy, a to Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR aj Generálnu prokuratúru SR. Zároveň novelizáciou zákona č. 514/2003 Z. z. (zákonom č. 412/2012 Z. z.) účinnou od 01.01.2013 sa za orgán oprávnený konať v mene štátu považuje v zmysle § 4 ods. 1 písm. m) zákona orgán príslušný podľa písmena a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci. Z uvedeného je preto zrejmé, že vydaním nezákonného rozhodnutia v trestnom konaní došlo ku škode v oblasti verejnej moci a v rámci trestného konania je daná pôsobnosť viacerých orgánov (MS SR, MV SR a GP SR). Preto mal súd za to, že pasívna legitímácia žalovaného je v predmetnom spore daná v zmysle § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 01.01.2013, v zmysle ktorého je orgánom príslušným konať v mene štátu orgán, u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku a tým je Ministerstvo vnútra SR.

25. Pokiaľ ide o namietanú nezákonnosť rozhodnutia vyšetrovateľa ČVS:ORP-647/OVK-LC-2011 zo dňa 30.12.2011, súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 320/2016-49 zo dňa 07. 07. 2016, v ktorom ústavný súd poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 a v ktorom uviedol, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinného od 1. júla 2004 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená

a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

26. Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 prvej vety zákona č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia a doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. októbra 2010 sp. zn. 4 MCdo 15/2009 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2014).

27. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd vo vyššie spomínanom rozhodnutí preto konštatoval, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca.

28. Na základe uvedeného mal súd za to, že pre posúdenie objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je irelevantné posudzovať okolnosti konkrétneho prípadu, keďže pre ustálenie zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie je rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania samotný výsledok trestného konania. V prejedávanej veci bolo uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Lučenci ČVS: Z. zo dňa 30.12.2011 začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie žalobcovi (ako obvinenému) pre trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Po zamietnutí sťažnosti prokurátorom bolo uznesením Okresnej prokuratúry Lučenec sp. zn. X Pv. XXX/XX/XXXX zo dňa 09.05.2012 trestné stíhanie obvineného (žalobcu) podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené z dôvodu, že skutok, z ktorého spáchania bol žalobca obvinený, nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Z uvedeného je preto zrejmé, že výsledkom trestného (prípravného) konania bolo konštatovanie, že nejde o trestný čin, a teda vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia voči konkrétnej osobe.

29. Vykonaným dokazovaním preto súd opätovne dospel k záveru, že žalobca v súdnom konaní preukázal splnenie zákonných podmienok objektívnej zodpovednosti žalovaného (štátu) za škodu, t. j. kumulatívne splnenie troch podmienok 1/ existencia nezákonného rozhodnutia (uznesenie vyšetrovateľa OR PZ Lučenec o vznesení obvinenia, ČVS: Z. zo dňa 30.12.2011), 2/ vznik škody (vynaložené trovy obhajoby v trestnom konaní), 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nutnosť úhrady trov obhajoby a hotových výdavkov právneho zástupcu v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu). Zároveň dostatočne odôvodnil aj pasívnu legitimáciu žalovaného ako aj požiadavku zákona v zmysle § 6 ods. 1 zákona, t. j. zrušenie alebo zmena nezákonného rozhodnutia.

30. Žalovaný podľa predložených listinných dôkazov návrhom zo dňa 14.02.2013 (č. I. 13 spisu) požiadal o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody a uplatnil si náhradu škody spočívajúcej v zaplatení odmeny advokátovi vo výške 427,26 eur za obhajobu v trestnom konaní, ktoré sa začalo na základe

uznesenia o vznesení obvinenia a následne bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené, nakoľko sa zistilo, že skutok, ktorého sa žalobca dopustil, nie je trestným činom a nebol daný ani dôvod na postúpenie veci. Ministerstvo vnútra SR v odpovedi zo dňa 09.01.2014 (č. I. 14 spisu) žalobcovi oznámilo, že jeho žiadosti o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nie je možné vyhovieť. Žalobca následne v súlade § 16 odsek 4 zákona č. 514/2003 Z.z. podal žalobu o náhradu škody, ktorou sa domáha uspokojenia nároku na súde v časti zaplatenej odmeny advokátovi v trestnom konaní vo výške 427,26 Eur. Podaním zo dňa 31.03.2015 vzal žalobu v časti o zaplatenie 21,19 Eur späť, t. j. ďalej si uplatňoval len nárok na náhradu škody v sume 406,07 eur s prísl. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca splnil aj požiadavku ustanovenia § 15 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ohľadne predbežného prerokovania nároku s príslušným orgánom a zároveň aj požiadavku ust. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., t. j. dodržal prekluzívnu 6-mesačnú lehotu na uplatnenie nároku na súde v prípade neuspokojenia nároku príslušným orgánom a v predmetnom konaní si uplatnil nárok rovnaký ako pri predbežnom právnom posúdení.

31. Podľa § 18 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

32. Podľa § 18 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.

33. Podľa § 18 odsek 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

34. Pokiaľ ide o výšku vzniknutej škody, žalobcom uplatnené trovy konania spočívajú v zaplatení odmeny jeho advokáta za jednotlivé úkony právnej služby v trestnom konaní. Žalobca zaplatil Mgr. Jozefovi Mochnackému, advokátovi sumu 427,26 eur za obhajobu trestnej veci vedenej na OR PZ Lučenec č. ČVS: Z., pričom pri výpočte odmenu z jeden úkon právnej služby bol určený v zmysle § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 63,58 eur. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu trov tohto konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia v sume 5 x po 63,58 eur (28.02.2012 prevzatie a príprava obhajoby + konzultácia s klientom, 12.03.2012 výsluch svedka D., 12.03.2012 podanie návrhu na zastavenie trestného stíhania, 19.04.2012 výsluch sv. O., 24.04.2012 oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania) a 1 x po 42,37 eur (07.03.2012 konzultácia s klientom) spolu s 6 x režijným paušálom za tok 2012 v sume 7,63 eur. Podľa § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. účinnnej ku dňu výpočtu odmeny advokáta (ďalej len „vyhláška“) je pri obhajobe v trestnom konaní základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, jedna dvanástina výpočtového základu. V zmysle § 1 ods. 3 vyhlášky výpočtovým základom na rok 2012 bola suma 763 Eur, z toho 1/12 činí 63,58 eur. Z uvedeného vyplýva, že advokátom vyčíslená tarifná odmena za jeden úkon právnej služby je správna.

35. Podľa vyúčtovania odmeny advokáta (č. I. 10 spisu), sa dňa 07.03.2012 sa uskutočnilo jednanie a porada s klientom, preto mu v zmysle citovaného ustanovenia § 14 ods. 2 písm. a) vyhlášky prislúcha za uvedený úkon odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny, t. j. 42,37 eur. Ďalšie úkony, ktoré si advokát vyúčtoval, bol výsluch svedka Jaroslava Sihelského dňa 12.03.2012, podanie návrhu na zastavenie trestného stíhania zo dňa 12.03.2012, výsluch svedka Ing. Kalafusa dňa 19.04.2012 a oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania zo dňa 24.04.2012. Súd preštudovaním vyšetrovacieho spisu OR PZ v Lučenci ČVS: Z. zistil, že advokát Mgr. Mochnacký sa dňa 12.03.2012 osobne zúčastnil na výsluchu D., o čom svedčí zápisnica o výsluchu svedka (č. I. 22-23 vyšetrovacieho spisu), rovnako sa osobne zúčastnil aj výsluchu svedka O. dňa 20.04.2012, o čom svedčí zápisnica o výsluchu svedka - poškodeného (č. I. 18-19 vyšetrovacieho spisu). Podľa záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo dňa 24.04.2012 (č. I. 123-124 vyšetrovacieho spisu) bol pri preštudovaní tohto spisu Mgr. Mochnacký prítomný. Za uvedené úkony právne služby advokátovi prináleží odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 63,58 eur podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky. Ďalej preštudovaním vyšetrovacieho spisu súd zistil, že dňa 13.03.2012 podal právny zástupca

obvineného návrh na zastavenie trestného stíhania, ktorý bol vypracovaný dňa 12.03.2012 (č. I. 121-122 vyšetrovacieho spisu), pričom za tento úkon patrí advokátovi odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 63,58 eur podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky.

36. Na základe uvedených skutočností súd priznal žalobcovi náhradu škody spočívajúcej v náhrade trov právneho zastúpenia v trestnom konaní nasledovne:

-28.02.2012 prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientom 63,58 eur
-07.03.2012 jednanie a porada s klientom 42,39 eur
-12.03.2012 výsluch svedka Jaroslava Sihelského 63,58 eur
-20.04.2012 výsluch svedka - poškodeného Ing. Kalafusa 63,58 eur
-12.03.2012 podanie návrhu na zastavenie trestného stíhania 63,58 eur
-24.04.2012 oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania 63,58 eur
- 6 x režijný paušál za rok 2012 (7,63 Eur) 45,78 eur

Spolu odmena 406,07 eur

37. Na základe uvedeného súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu škody vo výške 406,70 eur.

38. Podľa § 16 odsek 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

39. Podľa § 517 odsek 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

40. Podľa § 517 odsek 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Výška úrokov z omeškania vyplýva z ustanovenia § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení platnom ku dňu vzniku omeškania.

41. Návrh žalobcu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 14.02.2013 bol žalovanému doručený dňa 20.02.2013 (č. I. 13 a 14 spisu). Šesťmesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku žalovanému uplynula dňa 20.08.2013. Preto okrem nároku na zaplatenie sumy 406,07 eur súd priznal žalobcovi aj právo na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 406,07 eur od 21.08.2013 do zaplatenia.

42. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

43. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

44. Keďže žalobca mal v konaní plný úspech, súd mu v súlade s § 255 ods. 2 CSP priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. Po právoplatnosti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania, súd v súlade s § 262 ods. 2 CSP rozhodne o výške náhrady trov konania.

45. Podľa § 232 ods. 2 a 3 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

46. Podľa § 217 ods. 1 CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd v Lučenci, Dr. Herza č. 14, písomne, v štyroch vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každá strana v spore dostala jeden rovnopis. Ak strana nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie ja jej trovy.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 389 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
- c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo
- d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.